

Irena Fuchsová

Když muž miluje muže

*Spisovatelka Irena Fuchsová a výtvarník Martin Foretník věnují
tuto knihu Bohovi československých gayů, Jiřímu Hromadovi.*

Irena Fuchsová

Když muž miluje muže

Nakladatelství Beskydy 2009

© Irena Fuchsová, 2009, www.kdyz.cz

Illustrations © Martin Foretník, 2009, www.foretnik-art.com

© Nakladatelství Beskydy, 2009

Vydání druhé

ISBN: 978-80-904165-6-7

Lukáš

„Posad'te se, pane řediteli!“

Přestal jsem dýchat. Já to dostal! On mi to dal! Budu ředitelem téhle zpropadeně dobrý firmy, kam jsem se vetřel před rokem jenom díky tomu, že jsem vošukal hlavního účetního a dozvěděl se za to od něho dost zajímavých věcí na to, aby moje vetření probíhalo s plnou parádou. Jak?

Nenápadně jsem kolem sebe solil jeho moudra a těm s vyšším IQ jsem musel připadat jako génius a debilům jako vědma! No, hlavně, že jsem nikomu nepřipadal jako buzna!

Majitel firmy, stokilový mrož s věčně mastnými dlouhými vlasy, kterými si jako bývalá mánička z nostalgie hrdě špinil košile a kvádro, ukázal na křeslo, ale když jsem se do něho chtěl svalit, zarazil mě svojí tlustou prackou.

„Moment. Toho ředitele ti dám, Honzo. Ale musíš se oženit. Ty víš, proč.“

Sakra. Takže to ví. Podíval jsem se na kalendář s nahotinkami, který mu visel nad stolem. 20. ledna 1991. Zítra mi bude dvacet osm. Doufám, že za dvacet let už takovou píčovinu od svého šéfa žádnéj buzerant neuslyší. Usmál jsem se. Jasně, že neuslyší. Protože za dvacet let budeme majiteli všech dobrých firem MY!

„Žádný problém. Ožením se.“

Vezmu si Renatu. Je to lesba. Za rok se rozvedeme.

„Ale já chci, aby ses oženil opravdu. A měl dítě.“

Kretén. Měl jsem co dělat, abych se nepřestal usmívat, ale ustál jsem to.

„Vždyť říkám. Žádný problém. Ožením. Ani dítě není problém.“

Spokojeně kývl a zaškrtl si něco ve svém pověstném černém diáři. Pokud tam měl napsáno Buzna Honza = svatba + parchant, měl splněno.

V sobotu jsem se rozjel domů.

„Zdržíš se do zítřka,“ zeptala se mě maminka, šťastná, že mě má po půl roce konečně doma.

„Nejenom do zítřka, mami. Chci si tě užít. Pojedu až v pondělí ráno. Nebude ti vadit, když tady budu otravovat zítra odpoledne, až ti přijdou holky?“

Maminka se rozzářila.

„Honzíčku! Tys mi udělal takovou radost! Oslavíme tvoje narozeniny! Minule jsme mluvily jenom o tobě! Celé odpoledne jsme mluvily jenom o tobě!“

Bude oslava narozenin! To se mi hodí!

Každou neděli k mamince chodilo asi dvacet kamarádek, některé s sebou vodily i své příšerné dcery a vsadím se, že teď už sem ty příšerky vodí i svoje klony. Není nad tradici...

„Co Martina? Je pořád svobodná?“

Maminka strnula, pak udělala dva toporné kroky ke křeslu a sedla si.

„Honzíčku?! Honzíčku, ty... ty se ptáš na Martinku?!“

Nabírala dech a přitom na mě koukala tak zbožně, až jsem se trochu zastyděl. Ale jenom trochu. Není čas na blbosti. Musí se jednat.

„To víš, že je Martinka pořád svobodná! Chodí sem s maminkou každou neděli. Nikdy tě nepřestala mít ráda. Nikdy. Ta zůstane pořád svobodná.“

Co jí zbývá, ušklíbl jsem se, ale jenom v duchu, maminka ze mě totiž nespouštěla oči, jako když tuší, že ze mě vyleze něco, co ji konečně udělá šťastnou.

Martině jsme říkali Eiffelovka, byla vysoká, hubená, ošklivá. Dole široká, nahore nic. Mně to nevadilo, mně tedy ne, možná i proto si myslela, že se mi líbí a zamilovala se do mě už asi ve dvanácti letech. Já do ní taky. Když mi došlo, do koho jsem se zamiloval a kdo miluje mě, vyděsil jsem se tak strašně, že se ze mě stal homosexuál.

„Svobodná. To je těžký, mami! Když se nechce vdávat...“

Maminka vyskočila z křesla, jako kdyby do něho před chvílí neomdlela a začala kolem mě křepčit.

„Honzíčku, ale ona by se vdala třeba hned! To přece víš, Honzíčku, to přece víš! Kdybys chtěl! Kdybys ty chtěl! Všechno záleží na tobě, Honzíčku! Řekni ano a svatba bude!“

A byla. Za dva měsíce.

Maminka se kluka nedožila, škoda, udělal jsem tu píčovinu sice kvůli kariéře, ale možná i trochu mamince pro radost. Nebo ne?

Hm... asi ne.

V každém případě je škoda, že umřela. Bylo jí teprve šedesát. A měla mě ráda.

Po smrti mámy jsem za Eiffelovkou a tím malým zmrdem skoro nejezdil, vymlouval jsem se na práci a blablalba, a když byl klukovi rok, přistěhovala se s ním do Prahy. Rodina by prý měla být spolu. Nevím, proč se to říká, ale říká se to. Takže jsem je měl oba v Praze.

Eiffelovce nevadilo, že s ní nespím.

Nevadilo jí, že jsem na ni sprostý.

Odpustila mi, že mě kluk vůbec, ale vůbec nezajímá.

Zvykla si, že jí dávám málo peněz a brala jako samozřejmost, že je mi šumafuk, jestli má na jídlo. Furt mě omlouvala, protože mě furt milovala. Oddaně, psovsy. Sakra, to by nevydržel ani heterák, natož gay!

Jasně, že jsem se chtěl rozvést. Půl roku po tom, co se ke mně nastěhovali, jsem podal žádost o rozvod. Ale ona si postavila tu svoji blbou a ošklivou palici a prostě se nerozvede a hotovo.

Vydržel jsem to čtyři roky! Chápete to? Čtyři roky! A pak jsem ji začal mlátit. Když si i na to zvykla, zmlátil jsem několikrát i kluka, neuškodilo mu to, byl to čtyřletý rozmazlený fakan, upnutý na Eiffelovku ještě víc, než já byl upnutý na mámu.

Máma. Škoda, že umřela. Kdyby neumřela, bylo by všechno jinak. S ní bych Eiffelovku i kluka zvládl. S ní jo.

No nic.

Pár facek klukovi konečně zabralo. Eiffelovka se vrátila k mamince a podala žádost o rozvod.

Rozvedli jsme se v lednu 1996 a od té doby jsem neviděl ani Eiffelovku ani kluka. Platil jsem na něj, samozřejmě, ale Eiffelovka se po dvou letech vdala – toho hrdinu bych tedy chtěl vidět – a on chtěl kluka adoptovat. Souhlasil jsem a byl jsem konečně definitivně volný.

Majitele firmy, který mi v roce 1991 nabídl místo ředitele a vlastně za tuhle trapnou píčovinu se svatbou, zmrdem a rozvodem mohl, jsem odrovnal. Nebylo těžké na něj nahrát několik podvůdků, které šly lavinovitě za sebou tak rychle, že jeho společníkovi došla trpělivost.

Stal jsem se spolumajitelem firmy. To bylo v roce 2000.

Teď máme začátek roku 2009, a kdo myslíte, že je majitelem jedné z největších potravinářských firem? Jan Bor. Ano. Majitelem jsem já.

Je mi nádherných a bohatých čtyřicet šest let. Mám všechno.

A dokonce jsem se na Silvestra zamiloval. Kde jinde než v Pernikajdě, v nejlepším pražském klubu, jaký my, nádherně bohatí teplouši máme.

V životě jsem tak zamilovaný nebyl. Dokonce jsem si říkal, že jsem nikdy zamilovaný nebyl, že teprve teď to na mě přišlo! Vážně! Šílel jsem po něm! Lukáš byl nádherný! Chytrý! Mladý! A ďábelky svinsky to se mnou uměl! Jak ten to se mnou uměl!

Nevím, jak to dělal. Nenechal na sebe ani sáhnout, nesměl jsem ho pohladit, políbit, nic, nic, nic! A přitom jsem měl po každé schůzce pocit, že mě doslova vycucl, stačilo, aby se na mě podíval!

Lukáš. Luky.

L U K Á Š.

„Co chceš, Lukáši? Řekni si, prosím tě, o co chceš, Lukáši, všechno ti dám! Nic po tobě nechci, Luky! Alespoň ne to, co si myslíš ty! Lukáši, prosím tě, chci, abys šel se mnou zítra na večeři. Chceš auto, Luky? Koupím ti auto. Chceš byt? Koupím ti byt. Luky, chceš založit účet? Máš ho mít. Dám ti na něj sto tisíc. A nic od tebe nechci, Lukáši! Alespoň ne to, co si myslíš, že chci. Pojď, Luky, prosím tě, poletíme na víkend do Chicaga. Je tam jeden úžasný bluesový klub, hned vedle hotelu, kde mě už znají, budeš tam mít svůj pokoj, prosím tě, polet' se mnou, chci, abys se mnou večer poslouchal blues, Luky, prosím tě! Máš přece rád blues, jako já!“

Tohle, a ještě jiné pitomosti ze mě vypadávaly čtyřicet hodin. A Lukáš se jenom usmíval a přikyvoval. Chtěl všechno. Všechno, co jsem mu nabídl. Chtěl všechno a já mu všechno dával. Měl ode mě všechno, na co ukázal.

Můj právník, který všechno zařizoval, se jen usmíval. Nic mi nerozmlouval. Celé roky do mě hučel, ať se trochu odvážu. Co máš z těch milionů, Jene, které vyděláváš? Tím mě otravoval pořád. Tak teď to měl.

Po čtrnácti dnech jsem měl zvláštní pocit, že to, co k Lukášovi cítím, snad už ani není láska! To byla závislost! Ano, byl jsem na Lukášovi závislý. Chtěl jsem ho mít pořád vedle sebe. Už jsem se ho nepotřeboval dotýkat, stačilo mi, že se na něj můžu koukat, že ho můžu poslouchat, že se s ním můžu bavit.

A nejšťastnější jsem byl, když mě Lukáš poslouchal. A on uměl poslouchat! Rozuměl mi. Ano. Rozuměli jsme si. Ano! Rozuměli! Bezedně.

Alespoň já mu rozuměl. A byl jsem si jistý, že on rozumí mně. Měli jsme mezi sebou souzvuk. On řekl á, já bé, on cé, já dé... a tak dále a tak dále... nekonečně dále. Nikdy v životě jsem s nikým neměl takový souzvuk! Nikdy s nikým.

Měl jsem pocit, že jsem to já osmnáctiletý, kdo se mnou letí do Chicaga a kdo si se mnou povídá o blues. Blues jsem miloval od dětství, hrál jsem na foukací harmoniku, stejně jako Luky! Vždyť on měl stejnou harmoničku, jakou jsem měl kdysi i já! Nosil ji na kůžičce na krku, stejně jako jsem ji nosil já!

Když jsem ji u něho uviděl poprvé, prohledal jsem doma všechny skříně, přihrádky, šuplíky a kufry se starými věcmi, ale nenašel jsem ji. Chtěl jsem mu ji ukázat, aby viděl, jak jsme si podobní, ale nenašel jsem ji.

„Už tě stál pět milionů,“ řekl mi začátkem března právník, usmíval se a já se také usmál.

„Jenom?“

Dostal by ze mě i padesát milionů, kdyby chtěl. Každý den jsem se modlil, abych ho viděl i druhý den. Asi jsem se modlil dobře, protože jsem ho viděl skoro denně. A když jsem ho jeden den neviděl, aspoň jsem mu telefonoval do bytu, který jsem mu koupil a kde jsem nikdy nebyl.

Když se mnou nešel na oběd nebo na večeři, aspoň přijel autem, které ode mě dostal, a kterým mě nikdy nesvezl, zastavil u chodníku, kde jsem čekal v zimě a v rozbředlém sněhu, vzal si ode mě dárek, na který jsem ho nalákal a zase odjel.

23. března 2009 se to stalo.

Lukáš nepřišel na večeři. Přitom to byl on, kdo si vybral tuhle restauraci, kterou já neměl příliš rád. Ty jejich mini porce sice lahodných jídel, ale mini porce! Proboha, to nebyla večeře! To bylo polykání drahého vzduchu! Po večeři v téhle restauraci jsem měl pokaždé chuť na ovarové koleno s hromadou křenu a kusem měkkého chleba...

Seděl jsem u našeho stolu a nespouštěl oči ze dveří. Když měl zpoždění půl hodiny, zavolał jsem mu, ale nebral mi to. Volal jsem dvakrát, pětkrát, desetkrát.

Byl jsem šílený. Potil jsem se. Začalo mě píchat u srdce.

Něco se mu stalo. Určitě se mu něco stalo! Volal jsem na všechny strany, do nemocnic, na policii, domovníkovi do domu, kde měl byt, ale nic, nic.

Normálně bych asi zavolał jeho rodině, kamarádům – ale já nikoho neznal! Lukáš o své rodině nikdy mluvit nechtěl a já to respektoval, ani já nechtěl mluvit o Eiffelovce a o klukovi, který už stejně není můj, a kterého jsem čtrnáct let neviděl.

Vždyť já o něm vlastně nic nevím! Ano, vím, kde bydlí, protože jsem mu tam koupil byt, znám značku jeho auta, protože jsem mu ho koupil, znám číslo jeho mobilu, který jsem mu také koupil. A to je všechno. Nic víc o něm nevím.

Když jsem si to uvědomil, zatmělo se mi před očima. Probral jsem se na pohovce v kanceláři šéfa restaurace, doktor mi něco píchal, personál kolem nás běhal, ale když jsem se zeptal na Lukáše, pořád o něm nikdo nic nevěděl.

Omdlel jsem znovu. Odvezli mě do nemocnice. Nechali si mě tam pár dní na pozorování, ale nezjistili nic, byl jsem v pořádku.

Když jsem se vrátil domů, přišel ke mně právník a sdělil mi, že Lukáš prodal byt i auto, zrušil účet v bance a zmizel.

„Musíte ho najít! Chci vědět, proč mě už nechce vidět! Dám mu všechno, o co si řekne! Chci ho jenom vidět! Přece mě nemůže takhle opustit...“

Právník krčil rameny, ale slíbil, že udělá, co bude v jeho moci. Co udělal nevím, ale druhý den mi z firmy přinesli dopis. Poznal jsem Lukášovo písmo. Měl krásný rukopis, i já psal krásně, i v tom jsme si byli podobní, sakra, když konečně potkám někoho, kdo mi je podobný, tak ho přece nemůžu ztratit?

Opatrně jsem otevřel obálku, abych ji nezničil a stejně opatrně jsem z ní vyndal Lukášův dopis.

„Je ti hodně zle, tati? To jsem rád. Takhle bylo mamince, když jsi ji opustil. Ona tě milovala. A pak nenáviděla. Vdala se jenom proto, abych měl jiné jméno. Když umírala, slíbil jsem jí, že se ti pomstím. Svůj slib jsem splnil. Už mě nikdy neuvidíš.“

Panu Janovi Beerovi věnuje Irena Fuchsová a Martin Foretník.

Dívka z Anglie

„Říkám ti, Heleno, náš syn je blbec! Takováhle šance! Do smrti by nemusel máknout! A on ji nechce!! Můžeš mi říct, proč? Proč ji nechce?“

Otcův hlas se rozléhal po obývacímu a Jiří rozpačitě přešlápl v předsíni. Váhal, jestli se nemá nenápadně vypařit dřív, než si rodiče všimnou jeho příchodu, ale další věta, kterou řekla matka, ho uzemnila.

„Třeba je Jiříček, víš, co myslím, ne? Když pořád nemá žádnou známost! Honzo, no! Třeba je homosexuální!“

Helena zrudla a s hrůzou čekala, co na to její muž. Ten zařval jako slon.

„Co?! Prosím tě, neříkej mi takovou kravinu, Heleno?! A po kom by to asi měl, co? V naší rodině nikdy nikdo nebyl teplej! To možná u vás, tam se to hemžilo všelijakejma umělcema, tam by se možná něco našlo!“

Jiří tiše záúpěl. Tak to je konec. Je to tady.

A za všechno mohli jejich sousedé s tou svojí Máňou. Za posledních několik let se z nich stali milionáři, ale to jejich ošklivé a hloupé dceři nebylo nic platné. Jednak se k nim i přes jejich nepřehlédnutelné miliony nápadníci nijak nehrnuli a potom, i kdyby se náhodou i někdo spletl a omylem je požádal o její ruku, ona by odmítla.

Merylén, jak si nechala tahle sousedovic Máňa říkat, milovala totiž Jiřího a posledního půl roku se snažila víc než usilovně, dostat ho před oddávajícího úředníka.

Jeho rodiče tím byli pochopitelně nadšení, protože bohatší nevěstu neznali, ale s Jiřím nehnuli.

To je opravdu konec, pomyslel si Jiří. Máňu musím vyřešit co nejrychleji a pak, fakt že jo, pak odcházím do Prahy. Už jsem to měl udělat dávno a ne se každý den vracet do téhle díry a ráno zase jet do Prahy.

V Komerční bance, kam nastoupil hned po vysoké škole, má před sebou postup, který by hned tak někde neměl, a když

bude v Praze bydlet, bude to dobré pro něho i pro jeho zaměstnavatele.

To jejich hnízdo, kde se před osmadvaceti lety narodil, se vůbec za ty roky nezměnilo a jak na vás někdo něco nalepil, už to na vás zůstalo navěky. A jestli něco takového napadlo jeho mámu, obyčejnou ženskou, může to napadnout i někoho druhého a malé město dokáže být pěkně zlé.

Jiřímu nešlo o něho, na celou tuhle díru se mohl vykašlat od hodiny, ale měl ještě mladšího brácha, který teď byl na vojně a jako by už slyšel poznámky v hospodě, které by ho neminuly, jako například: Hele a nejsi ty náhodou taky teplej, jako tvůj brácha?

Otrásl se hrůzou. Ještě to tak.

Tak dobře. Vyřešíme Máňu a pak hurá do Prahy.

Ale teď se otočil a vyplížil se z bytu.

Když se večer vrátil, seděli jeho rodiče u televize a smáli se odvážlivcům, kteří se nebáli předvést svůj pěvecký talent v Carusošou.

„Á, náš mladej,“ otočil se na něho otec a šfouchl do matky.

Matka vstala, a sice tiše, ale nekompromisně mu oznámila plán na sobotu.

„Jiříčku, byla tady Merylén a pozvala nás všechny na svůj dvacátý narozeniny! Má to v sobotu.“

Otec vstal také a na rozdíl od matky zařval.

„Půjdeš s námi, jasný? Protože o tebe jí jde nejvíc! Ne o mě nebo o maminku, to snad chápeš, ne?“

Jiří si pobaveně sám nad sebou vzdychl. Dobře ti tak, chlapecku! Já blbec, že jsem už odtud nezmizel dávno!

Cítil, že toho má akorát tak dost. Je mu už dost let na to, aby mu někdo, byť to byl jeho vlastní otec, říkal „Á, náš mladej“ a šíboval s ním, kam se mu zamane a matčino „Jiříčku“ mu vadilo také.

A protože se už odpoledne definitivně rozhodl, že tady končí (je zajímavé, jak někdy jedna věta dokopne člověka k něčemu, nad čím se rozmyšlí třeba i několik let), nevzrušeně odpověděl.

